

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Số 80

10 TI

TUẦN LỄ TỪ 24.9
ĐẾN 30.9.1969

CHỦ TIỆM kiêm ĐẦU BẾP : MINH VỒ

CỬA TIỆM 54 VÕ TÁNH ỚNG NÓI 24.901 - 93.801

Wason
DS 531
C74++

Những kẻ nuôi hận thù

Họ là những kẻ nuôi thù hận. Không phải thù hận kẻ thù chung của dân tộc. Mà thù hận người đang cùng họ ngược mắt nhìn một vùng trời, thở một không khí, noi một ngôn ngữ... Họ bảo họ đã thức tỉnh! Hãy xem họ thức tỉnh ra sao. Họ hò hét bôi bả anh em họ. Họ vung tay, nhắc chân dẫm đá anh em họ, diễn lại cái trò Nguyễn Phong Tân bằng tư tưởng. Họ tưởng thế là bảnh lắm, là khiến một triệu anh

em của họ quên rằng mình đang sống trên mảnh đất của tổ tiên khai phá. Anh em họ không nghĩ họ là lũ Miên lai được thực dân thuốc đê đòi đất, đuổi người Việt.

Hỡi những kẻ nuôi thù hận vì bắt tài dâm ra đồ kỹ, ghen tuông hèn mọn. Các anh chỉ vài mạng. Nên chúng tôi vẫn yên tâm sống trên đất của tổ tiên ta. Hãy hò hét và tiếp tục dẫm đá đi. Tiếng hò hét của các anh sẽ

roi trong sa mạc ghe lạnh. Sự dẫm đá của các anh sẽ giống những cái giẻ lau bóng giầy. Giống nòi sẽ không dung túng các anh. Các anh sẽ chết không một năm mỗ, ví các anh như những con chó sủa thì sợ xấu hổ cho chó. Nhưng đành vậy. Chó sủa mặc chó, đàn người đi xây dựng tinh thương dân tộc cứ đi.

Chúng tôi hy vọng, ngày nào đó, các anh lớn khôn

các anh sẽ tỉnh ngộ. Đề sám hối. Dĩ nhiên, không phải sám hối với ai cả. Mà là đề sám hối với tổ tiên. Chúng tôi lại tự hỏi: Chẳng biết mấy anh có khám dứt Tô Hùng Vương không? Và có chê dứt Tô Hùng Vương có cọng rau muống? Nếu vậy, mấy anh cứ việc nuôi thù hận vì mấy anh không phải là con Rồng cháu Tiên. Và chúng tôi mặc xác các anh.

CON ONG

CORNELL
UNIVERSITY
LIBRARY
JUL 6 1970

nửa đùa nửa thật

RUỒI CÁI

Trong khi đó ban nhạc của nước Cờ Hoa chơi những bản Đông Đa, Bạch Đằng Giang, Hội Nghị Diên Hồng...vv...

Nghe nói khi nghe ban nhạc chơi những bản nhạc truyền thống dân tộc như bản I left my heart in San Francisco, một số vị chỉ huy anh dũng đã từng ăn học ở nước Cờ Hoa. «động lòng», nhớ cố hương quá nên đã sa lệ...

BỐC THƠM HAY BỐC THỐI ?

Con Ông sởi dĩ bán chạy, được bạn đọc hoan nghênh là vì chữ nhiều, chữ đúng. Giữa thời đại bất công này, đồng bào bị quá nhiều áp bức, nay thấy có kẻ chữ rủa rủa tên khốn nạn của mình, nói những lời nhục, đau đớn của mình, bèn mua Con Ông không tiếc tiền. Nhưng theo sự nhận xét của Bồ Tèo, thì vì ham chữ quá nên nội dung của CO đã bị lệch lạc. Định luật đầu tiên của cuộc sống là có âm, có dương. Nếu một âm hay một dương thịnh quá là loạn. Một tờ báo cũng vậy, có phần chữ rủa rủa tức là bốc thối, tất cũng phải có phần khen thưởng tức là bốc thơm. Cõi đời này tuy có nhiều sâu bọ lên làm người nhưng không phải vì thế mà đã hết nhân người. Quan trọng đôi khi vẫn còn có người tương đối ra hồn người, vẫn còn có một vài việc tương đối đáng được đề cao. Nói tóm lại nghĩa là đôi khi cũng nên bốc thơm đôi một chút. Từ nay, Bồ Tèo lãnh nhiệm vụ đó trong CO. Mỗi tuần trong mục này ít nhất sẽ có một phát bốc thơm xen lẫn trong những phát bốc thối.

CHÁNH PHỦ MỚI VỚI GẠO, SỮA, ĐƯỜNG..

Phát bốc thơm đầu tiên long trọng dành cho chánh phủ vừa nhậm chức,

Kể từ ngày có tin công chức, quân nhân được tăng lương, một ngày cách đây chừng ba tháng, giá gạo đột nhiên leo thang vùn vụt. Lương chưa được tăng đồng nào nhưng giá gạo đã tăng lên trên dưới một ngàn đồng một tạ Công chức, quân nhân mặt méo như những cái bị rách. Theo chân leo thang của gạo là đường sữa, Sau cùng, tình trạng đi vào một thiếu hụt bị thâm, đường sữa trở thành những món hàng khan hiếm chỉ có thể mua được ở chợ đen. Và gạo thì không còn một nhấc công chức, quân nhân nào có thể mua được nguyên vẹn cả một tạ để dành ăn dần. Nhà nọ cứ làm cũng chỉ đủ tiền mua được nửa tạ.

Chánh phủ mới lên cầm quyền. Cho tới ngày hôm nay là chưa đầy một tháng. Bồ Tèo thấy giá gạo đã tụt xuống được chừng bốn, năm trăm đồng một tạ. So với giá gạo hồi trước ngày tuyên bố lương tăng thì dân nghèo vẫn còn thiệt 500 đồng một tạ nhưng vật giá có xuống dù cho xuống tí đỉnh cũng là mừng rồi. Đồng thời đường sữa có nhiều, dân cần mua không cần phải vất vả mua chợ đen nữa.

Chánh sách dài dòng với những danh từ đao to, búa lớn mà làm gì? Dân nghèo không biết gì đến những mục tiêu xa vời, dân nghèo chỉ thấy chánh phủ nào lên giữ được giá như phẩm không tăng thì cho là chánh phủ tốt, làm việc được. Và không bị đói lắm, không bị khổ lắm, thế là dân mừng rồi.

PHÁT BỐC THƠM THỨ HAI : CHƯƠNG TRÌNH GIÓ KHƠI TRÊN TI VI

Nghề Hát Chèo là một nghề chơi nhiều công phu

của dân «ruồi tái béo». Cũng như nghề hát cô đầu thời xưa đã cung cấp cho kho tàng thi văn Việt Nam không biết bao nhiêu là áng văn chương tuyệt tác và đề cho học trò thời nay học.

Hai cái nghề chơi công phu đó cho tới nay thì bị suy tàn kịch liệt. Các em có chút nhan sắc thời nay nếu muốn làm đào hát đều hát tân nhạc và trở thành cô đầu tân nhạc kiếm ăn bằng cách ca hát trong các trà đình, tửu lâu trông lúc thực khách ăn nhậu nhồm nhoàm. Rất ít em chịu học cái nghề hát chèo cổ. Cứ cái đà này mà tiến chỉ chừng ba, bốn chục năm nữa đi qua cuộc đời, nghề hát chèo sẽ bị tuyệt diệt ở Việt Nam và con cháu các cụ Dương Khuê, Dương Lâm... chỉ còn nghe nói đến hát chèo với hát cô đầu qua chuyện cổ tích.

Điềm thiếu xót đó đã được bác sĩ Bùi Duy Tâm, chủ tịch Hội Gió Khơi bỏ khuyết. Ông tổ chức được một ban hát chèo ra gì, ban này mới đây đã hát vở Lưu Bình, Dương Lễ, một vở chèo nhiều đạo đức tiết nghĩa thấy mẹ, trên Tivi. Gió Khơi còn trình diễn cả màn hát cô đầu và châu văn nữa. Một cụ giáo già, khăn áo tề chỉnh, ngồi đối diện một bà đào hát già, gồ trống tom chát, ông cung văn ôm cây đàn cao hơn người, ngồi ca khúc Ông Hoàng Mười. Nghe nhớ quê hương đứt ruột. Bồ Tèo cần bốc thơm bác sĩ Bùi Duy Tâm cùng các bạn của ông trong Hội Gió Khơi một phát. Đặc biệt ban chèo cổ của ông có mấy em đào nhí nhảnh, thơm quá là thơm. Cứ kê ra với vở chèo Lưu Bình, Dương Lễ, với thành phần diễn viên ấy, nếu ông muốn làm thành phim xi nê cỡ 35, gửi dự cuộc thi xi nê do Tổng thống treo giải, phim của ông có thể đủ tư cách đoạt giải dĩ nhá!

Lục Xi

NGÔ CON ĐỢI

TRƯỚC KHI XÉT.— LỤC XI, tên một cuốn phóng sự của sư tử Vũ Trọng Phụng nhằm diễn tả cái sự đau lòng của chị em nhà thổ bị đi lục xỉ dưới thời Giao Chỉ ta có toàn quyền Tây. Nay Giao Chỉ ta có toàn quyền Mỹ, đất nước khảm khá, rạng danh với năm châu, bốn biển, cảnh tượng lục xỉ nào lòng bớt hẳn đi nhờ nhà thương Bạc Hà. Giai cấp diêm vùng lên làm vợ Mỹ để thành mẹ Mỹ con sau này. Bốn chục năm sau biết đâu chẳng có ông Mỹ gốc Giao Chỉ ra ứng cử Tổng Thống Mỹ. Lúc ấy, Mỹ sẽ hết át giọng ta. Nhưng đó là chuyện tương lai. Hiện tại, chỉ còn diêm có liêm sỉ và diêm chính trị. LỤC XI không phải là phóng sự. Mà là một cái nhà thương tương tự nhà thương Bạc Hà đường Hồ xuân Hương Saigoa. Nơi đây, mỗi tuần, xe cây có nhân viên kiểm tuc Ngô con Đợi áp tải, sẽ dẫn bọn diêm chánh trị về... khám xét và chích trụ sinh phòng ngừa các bệnh lậu, giang mai, củ đinh tiên phá chia rẽ địa phương, kỳ thị Nam Bắc. Con Ông trân trọng giới thiệu nhân viên kiểm tuc Ngô con Đợi, cụ ma cô, chuyên viên nhòm đít xét hỏi đàn bà con gái xem đít có dính cọng rau muống không. Hy vọng Ngô con Đợi không bị độc giả chữ bỏ nó lên.

THẰNG OẠT ĐỀ VĂN TROIS VỚI MỘT «KIẾN THỨC CỦA TÔI CHỈ CÓ THỂ»

DỠ TRÒ ĐẠI DÂM TẶC

Tuần báo Đại Dâm Tặc, viết tắt là ĐDT đã hỗn láo khi đọc truyện bút hiệu của bậc thầy nghề viết của chúng nó. Chẳng hạn Thiên Hồ Đại Dâm Tặc gọi là Thiên Cầu Vạn.

Chúng nó gọi linh mục Nguyễn Quang Lâm là... chó vện mà cả lò nhà chúng nó còn ra cái điều chống bọn Con ruồi vô thần đã nhạo

báng «Giê su ma»! Chẳng hạn Trần Du, Đại Dâm Tặc gọi là Trần A Dua Mắt Chén. Chẳng hạn Quốc Phong, Đại Dâm Tặc gọi là Trùm Cơm Trúng Phong, V.v. Nay tao, Ngô con Đợi vừa chui từ chỗ tối ra chỗ sáng "nơi gương" Đại Dâm Tặc mà gọi treo ca tên tuổi và báo của chúng mày đây.

Vậy thì, Đại Dâm Tặc do thằng oạt cầm đũa chưa biết trở đầu, đưa trơ tráo khoe khoang «kiến thức của tôi chỉ có thể» làm chủ chứa. Đề văn Trois, thằng oạt con đầu chưa ráo máu ấy có quyền chữ bởi những ai không ưa, tùy ý nó, kệ bố nó. Ngô Con Đợi tao đây không thêm đếm xỉa tới cái loại Tư Trời Biển viết văn câu bắt thành cú, một mẩu bài nhật ra cả trăm lỗi Chính tả và văn phạm. Cái thư Tư Trời Biển viết báo chữ bọn tao chỉ tờ mua vui cho chúng tao. Đọc văn của nó trên tờ Tin Tối chúng tao cười rú rươi. Sở dĩ ruồi tái béo xỉ nọc là vì thằng cụ ly Tư Trời Biển hể mở miệng là giờ cái giọng tanh trời Kỳ thị Nam Bắc. Có vậy thôi. Chữ nó có báo tao là Ngô Con Đợi đồ lậu cho ông via nhà nó, đề ra nó đây vì trùng Kỳ thị trong máu, tao cũng «moa phứ».

Nhưng quả thực Ngô Con Đợi tao không nghĩ được lũ Trần ngọc Chọi, Kiều mộng Tinh lên giọng dạy bảo Tổng thống Thiệu và Thủ tướng Khiêm. Đúng là bị cảnh:

TRỌC PHỤ TI TOE BÀN THỂ SỰ ĐIỂM GIÁ TẬP TỈNH NÓI VĂN CHƯƠNG

Một thằng cụ Tinh trường hạng bét và vợ một thằng phó Tinh trường hạng bét bàn chuyện nước non tỹ như chậu nước ở nhà các em đượ bình dân Chú là được khách làng chơi ngại ngần chiếu cố. Đã biết

thân phận mình «kiến thức của tôi chỉ có thể» mà còn đối lập thì Đề văn Trois quả là thân g vô liêm sỉ. Và vô liêm sỉ hơn nữa là những kẻ công tác với Đại Dâm Tặc.

THẦN TƯỢNG NGUYỄN PHONG TÂN CỦA NHỮNG THẰNG MẮT GỐC

Một vài thằng mắt gốc đang tạc tượng lãnh tụ diệt Bắc Kỳ rau muống đề tôn lên Ngô thần tượng. Lục Xi bèn gọi chúng là đảng viên của đảng Nguyễn phong Tân. Có kẻ ngưỡng mộ lãnh tụ Nguyễn phong Tân

Ngô con Đợi này chưa tiên nêu rõ tên tuổi con «đi đực» vì nó, tuy nguy hiểm lắm nhưng nó vẫn núp trong bóng tối giết giết bọn trẻ ngudai. Ngô con Đợi này, nếu không dám ăn thua đủ với bọn mắt gốc, cũng hãnh diện vì đã có ông Quốc Phong chủ nhiệm báo Tiếng Vang nhân danh Ruồi Tái Béo mà đương đầu với Đảng Phong Tân bằng cả xéng lẫn chữ nghĩa. Hoan hô chủ nhiệm Quốc Phong. Hàng ngày độc giả ruồi tái béo hãy đọc và cổ động nhật báo Tiếng Vang 4 trang 5 đồng bạc chẵn. Sau loạt bài trả lời ĐDT, Cá Chốt Tú Đóp sẽ tung ra 1 trường thiên phóng sự 1 ngày ngày liên tiếp đề lột mặt nạ Con «quái nhân» chó nhày bào độc, bạn đọc CO chờ Tiếng Vang tung độc chương.

HẬU XÉT.— Trên đây là văn chương cụ ly của nhà báo Ngô Con Đợi. Ông Con Đợi nân nỉ Con Ông cho ông góp phần xây dựng... đất nước. Chiều ý ông, Con Ông đã giới thiệu ông với tư cách kiểm tuc người và đít. Đọc xong, anh em Con Ông. Ấy quên Con Ruồi gồm Ruồi Đực, Ruồi Cái, Ruồi Đầu Đỏ, Ruồi Xanh ăn bản ở đ và lòng tong cá chốt, sợ quá. Vậy xin thỉnh ý độc giả. Nếu độc giả ó kê thì Con Ruồi sẽ «chiêu hồi» Ngô Con Đợi dần dần. Bằng không lại trả Ngô con Đợi về với xóm đượ Tin Tối và Đại Dâm Tặc của ông ta.

NHÂN CHƯƠNG TRÌNH TIVI «NGƯỜI DÂN MUỐN BIẾT» NHÀ BÁO ĐỐI THOẠI MỖI TUẦN VỚI CẤP LÃNH ĐẠO

Con Ông thay mặt dân rách sẽ đặt những câu hỏi gì?

GÃ THÂM

Đại tướng Nguyễn Khánh râu dê có thể là người có nhiều tham vọng hơn là tài đức, có thể là người có tội với đất nước này nhưng với tư cách là nhà báo, Gã Thâm cần nói rằng Tướng Nguyễn Khánh là người coi trọng nhà báo Giao Chỉ nhất. Dưới thời ông cầm quyền, các báo Giao Chỉ được thả cửa công kích, thả đàn về hình ông trong các tranh hí họa. Có thể tướng Nguyễn Khánh có cái tâm lý của một kép hát đời mới: mày muốn chửi ông cũng được nhưng miễn là mày cứ nhắc đến ông mỗi ngày, mày nhắc đến ông nhiều hơn người khác là được rồi.

Tướng Nguyễn Khánh với tư cách Thủ Tướng Chánh phủ còn bày ra chuyện mỗi tuần mời ký giả tới tư dinh đón phở, bánh cuốn với ông và bàn chuyện chính trị, thời sự. Thời đó Mèo chưa đặt nền Tivi ở nước ta. Nếu lúc đó nước ta đã có Tivi như bây giờ chắc Tướng râu dê còn bày ra nhiều trò lạ nữa để có dịp xuất hiện trước nhân dân.

Theo gương các nước dân anh dân chủ Huê Kỳ, Đại Hàn, Nhật Bản, Tivi Giao Chỉ với sự tổ chức của Trung Tá Lâm, đương kim giám đốc Việt Tân Xã, vừa có một chương trình có quý anh nhà báo tham dự với sự hiện diện của các cấp lãnh đạo. Đó là chương trình «Người Dân Muốn Biết». Chương trình thứ nhất vừa được lên Tivi trong đêm thứ sáu 19-9-69. Bên phe nhà báo đại diện cho người dân có quý ông Linh Mục Nguyễn Quang Lâm Chủ nhiệm Nhựt Báo Xây Dựng, ông Dân biểu Ngô công Đức, chủ nhiệm nhựt báo Tin Sáng, Thái tá Phan Lạc Phúc, chủ nhiệm nhựt báo Tiền Tuyến, Trung gian là Trung Tá Lâm, đại diện VTX. Phe chánh quyền là Tổng Thống Nguyễn văn Thiệu, đương kim Tổng Thống VNCH.

Cứ kể về điều kiện đẹp trai, mặt mũi sáng sủa thì với thành phần những vị nhà báo trên (xin miễn kể đến nhan sắc của Tổng thống) chương trình thứ nhất của Người Dân Muốn Biết quả là đẹp. Trung Tá Lâm mang kiến trắng, mặt mũi trắng tẻo trông lịch sự như cậu tài tử Văn Hùng, người từng xuất sắc trong những vai công tử bột trong các chương trình Kịch của Thăm Thúy Hằng, Kim Cương, Túy Hồng v.v. Thái tá Phan Lạc Phúc tức Ký giả Lô Răng của báo Tiền Tuyến cũng kiến trắng, cũng mày râu nhẵn nhụi áo quần bánh bao, lịch sự không kém Trung Tá Lâm. Ông dân biểu Ngô Công Đức thì khôi nói. Nếu ông không bành trướng làm sao ông được bầu vào Hạ Viện? Chỉ có linh mục Nguyễn quang Lâm là nhan sắc có phần hơi kém một tí, nhưng không sao, vì ông là linh mục. Các vị tu hành chỉ cần có tâm hồn đẹp không cần có nhan sắc. Tu hành mà đẹp trai như kép hát dê mà chết con chiên nư à?

Nói tóm lại, thành phần phe nhà báo trong Chương Trình Người Dân Muốn Biết thứ nhất là một thành phần đẹp trai, sạch sẽ. Có điều mặt mũi phe nhân dân, tức là phe nhà báo, đều khó đảm đảm trong lúc mặtphelãnh đạo, đại diện là Tổng Thống, tươi như huê và cười vui luôn luôn. Những câu hỏi cũng đều đề cập đến những vấn đề lớn, đại khái như vấn đề hòa đàm với địch, có cắt đất hay không, giải pháp da beo, da lợn da người v.v. Tổng Thống trả lời đầu vào đây Gã Thâm nghe hải lòng quá chừng. Đặc biệt là Tổng Thống giữ vẻ tươi cười, hòa nhã suốt buổi nói chuyện, không có lúc nào thấy người cau có hay nổi giận, dù là nổi giận nghiêm chỉnh và chính đáng mặc dầu có nhiều câu hỏi cũng học búa ra phết. Gã Thâm thấy Tổng Thống trả lời cũng khéo nữa. Chẳng hạn như trả lời câu hỏi về tin đồn có thể có sự phá giá đồng bạc, Tổng Thống không đoạn chắc là sẽ không có nạn lạm phát, người nói nê có chiến tranh là ngân quỹ phải thiếu hụt, chi nhiều hơn thu, nước nào có chiến tranh cũng thế không cứ gì Việt Nam, và có nạn ngân quỹ thiếu hụt là có lạm phát và lạm phát là có thể đi đến sự phá giá đồng bạc, Có điều là Chánh phủ của ông cố gắng ngăn ngừa tình trạng đó mà thôi. Về câu hỏi có thể nào có một

ngày đẹp trời, quân dân ta phải chiến đấu đơn độc không cần đồng minh hay không, Tổng Thống không hăng đi lên, không câu sườn trả lời: huych toẹt rằng mình đủ sức úynh nhau tay đôi với Cộng Sản, có cần ai hết... Tổng Thống nói xa xôi rằng bị giờ bắt cứ nước nào úynh nhau cũng phải có Đồng Minh, chỉ có mình đồng minh với nước này hoặc nước kia mà thôi.

Có điều gã thâm thấy rằng, quý ông Ng Quang Lâm, Ngô công Đức tới nói chuyện với Tổng Thống với tư cách chủ báo. Vậy mà khi trả lời hai vị này, Tổng Thống lại cứ thừa linh mục, thừa ông dân biểu. Sự tôn xưng danh hiệu này có thể làm nhân dân và chính hai đương sự, hiểu lầm rằng Tổng Thống vẫn không coi hai đương sự là nhà báo chính hiệu bà Lang Trọc. Nếu Tổng thống vô nhà thờ lúc Linh Mục Nguyễn quang Lâm đang hành lễ và gọi linh mục là «ông nhà báo» chắc linh mục sẽ không vui lòng. Ngược lại linh mục tới gặp Tổng thống với tư cách nhà báo mà Tổng thống cứ đặt ông trở vào bộ áo đồng phục linh mục không được khoái lắm. Ở nơi khác thì hai chức linh mục và dân biểu có thể hơn nhà báo nhưng ở trong cuộc nói chuyện giữa nhà báo và cấp lãnh đạo thì cái chức vụ nhà báo danh chính, ngôn thuận hơn những chức vị khác nhiều. Trong cuộc nói chuyện giữa Tổng thống và nhà báo, ông dân biểu và cụ linh mục vô đó làm cái thống chế gì?

NẾU MỘT MAI CON ÔNG ĐƯỢC MỜI NÓI CHUYỆN VỚI TỔNG THỐNG...

Tất nhiên là chương trình Người Dân Muốn Biết còn được tổ chức trên Tivi nhiều kỳ nữa như sau này và thế nào Con Ông cũng có dịp được mời tới đài Tivi.

Lúc đó, khi vợ được giấy mời đang hoảng rối, Gã Thâm sẽ vận động tòa soạn để anh em không bằng lòng cho chủ nhiệm Minh Võ đi dự, viện lý do hân đã là chủ báo tức là đã mất đi phần nào tư cách nhà báo thuần túy. Nhà báo nghèo, rách tất gần với dân hơn chủ nhiệm Minh Võ bắt buộc phải để cho một thàng viết nghề trong tòa soạn đi. Bất cứ là thàng nào nhưng điều kiện bắt buộc phải là ký giả công nhân đối rách như nhân dân vậy.

Đại diện Con Ông đi gặp tổng thống sẽ ăn bận sạch sẽ, tề chỉnh, nghiêm túc nhưng sẽ không diện những bộ complet hàng ngoại quốc công may đã hết cả mười ngàn đồng. Bởi vì một lẽ dễ hiểu là nhân dân hiện nay đói rách không đủ tiền may những bộ quần áo đắt tiền như thế. Đại diện CO sẽ bận sơ mi trắng dài tay không có khuy manchette, thắt ca-la-hoạch tám chục, quần kaki, đi giép cao su. Nếu vì thế thống quốc gia không bận complet không được, đại diện CO sẽ đi mượn một bộ và không bảo đảm sự vừa vặn khi mặc để dân chúng không biết là áo đi mượn.

Và bỏ ra ngoài những vấn đề xa xôi, đại diện Con Ông sẽ hỏi vị lãnh đạo những câu hỏi thực tế, gần nhân dân như vậy:

— Thưa Tổng Thống, Tổng Thống hiện có biết giá gạo ở ngoài dinh Độc Lập mà dân chúng phải mua bị giờ giá bao nhiêu một tạ không? Xin Tổng Thống nói ngay cho biết giá một hộp sữa, một ký lô đường bây giờ dân phải mua là bao nhiêu?

Và câu hỏi thứ hai của C.O:

— Thưa Tổng Thống, giả tỷ bây giờ Tổng Thống là một công chức hoặc một quân nhân, lương tháng 15.000 đồng, Tổng Thống có một vợ ba con, phải ở nhà mượn phải cho con đi học, Tổng Thống sẽ chi bằng số lương 15.000 một tháng ra làm tha

Đấy mới thực sự là những điều mà người dân muốn biết. Tổng Thống chắc không cần phải biết trước câu hỏi đề sập sẵn câu trả lời. Vì vậy Con Ông chơi fair-play, công bố trước câu hỏi khi được mời gặp người.

Hai câu hỏi trên do C.O giữ bản quyền Thàng nào hỏi hót,.. báo nó bị đóng cửa vĩnh viễn.

Nói lão mà chơi, nghe lão chơi.
Đàn đưa lún phún hạt mưa rơi.
Chuyện đời đã chán không buồn nhắc
Thơ thần nghe ma kể mấy lời.

Ngày xưa, gặp thời buổi nhĩ ều nhưng quá nhiều sâu bọ lên làm người, thời bọn ăn mày, ăn cắp trở thành chủ nhân, ăn trên ngồi tróc, nắm giữ quyền hành và khinh mạn người khác, thời người nhân đức, từ tế gặp cảnh khốn cùng, Bồ Tùng Linh lão tổ bèn chán đời. Không thèm nói chuyện người nữa, Bồ Chân Nhân đi góp chuyện ma quái trong thiên hạ lại viết thành tuyệt phẩm Liêu Trai Chí Dị.

Bốn câu thơ trên được ghi trên đầu bộ Liêu Trai, nói lên quan niệm của tác giả về cuộc đời và người ngợm. Lẽ tất nhiên, tuy là chỉ có toàn chuyện ma quái, tình thần bộ Liêu Trai của Bồ Tùng Linh là chuyện răn đời, dạy người, có nghĩa lý cao siêu lắm chứ không phải là chuyện ma quái tầm thường nhằm nhĩ chỉ có tác dụng làm cho con nít và con gái mới lớn lên nghe rồi đem sợ không dám thò chân ra khỏi chăn để đến nỗi «dầm dãi» tùm lum và chua lỏm.

Mục «Nói Lão Mà Chơi» này hàng tuần từ nay sẽ xuất hiện đều trên Con Ông. Câu thơ «Nói lão mà chơi, nghe lão chơi» của Bồ Tùng Linh sẽ được ghi thường xuyên trên đầu mục này, nhưng cũng như Bồ liên Sinh năm xưa, tuy Bồ Tèo gọi đây là mục «nói lão mà chơi» nhưng thật sự. Không nói lão và không chơi tí ti ông cụ nào. Những kẻ nào bị chích trong mục này nên dành năm phút để giật mình và sám hối. Bởi vì các người đã làm bậy, thàn và người đều gian, nếu các người không chịu sám hối, cảnh tình, cuộc đời của các người sẽ đi vào một chu kỳ đen như mồm chó mực, các người sẽ bị vợ cầm sừng, con bỏ rơi và bản thân xác người sẽ cùi hủi không ai dám gần.

TAO ĐAU CÓ NGŨ VỚI MẸ

THĂNG KỶ THỊ ?

Năm Thiệu Trị thứ nhất, ở thành Gia Định đất Đại Ngu có tên Kỳ Thị vốn là con hoang thai mất giá phả. Vì không biết người ngũ với mẹ gã là ai. Kỳ Thị thập phần cay cú. Lớn lên, gặp thời sâu bọ bắt nạt người Kỳ Thị được quan Tề Tướng dùng làm tay sai. Cho vậy là vinh hoa, gã lòn dít quan thầy, cho vợ đem đồng hồ đi dẫu với bút máy của quan Mèo để lãnh thầu làm giàu; Gã trở về làng cũ ra oai, tác họa cho dân làng. Vì gã là con hoang nhưng biết Chắc là trong làng có một anh đàn ông nào có trách nhiệm trong việc cho gã ra đời mà không chịu nhận, gã chuyên kiếm chuyện phiền nhiễu cho làng, chửi rủa thàng cánh cả chú bác, có đi nhà gã. Gã đem của dơ của dân làng khác về bày lên bàn thờ tổ tiên nhà gã cho tổ tiên gã dớp.

Kỳ thị thù oán dân làng và tổ tiên mẹ gã như vậy chỉ vì gã là con hoang, gã không có đủ cha mẹ như người thường. Dân làng ngán thế lực của quan Tề tướng, sợ bị trả thù nên tránh né gã, tưởng là người ta sợ Kỳ thị càng làm gã.

Có kẻ lảm chuyện, thổi mồm bày đặt nói với Kỳ thị là bố đẻ ra gã không phải là người, bố gã chính là hai con chó đá châu trước cửa miếu thành hoàng làng gã, Kỳ Thị vốn ngu si, tưởng thật, bèn xách gậy hùng hục ra miếu định bắt hai anh chó đá về đánh và tra khảo, bắt phải thú nhận tội lỗi... ngày xưa. Nhưng ra tới cửa miếu, thấy hai con chó đá giống nhau, Kỳ Thị đâm ra bối rối, gã gõ gậy vào đầu chó và hỏi bằng quơ:

— Thàng nào ngũ với mẹ ông sanh ra ông? Nói mau không ông đánh thây mẹ...

Hai anh chó đá nín thinh. Kỳ Thị nóng máu cầm gậy gõ lung tung. Gã gõ cả vào đầu Ông Hộ Pháp đứng gác bên cửa miếu, gã ngã ra chết ngất khi Ông Hộ Pháp trưng mắt, vênh râu quát:

— Chó nó ngũ với mẹ mày thì mày kỳ thị nó, tao có ngũ với mẹ mày đâu mà mày kỳ thị cả tao, cái thàng còn đồ kia?

CÓ ĐI CÓ LẠI...

Ban nhạc của KQVN biểu diễn vào một ngày đẹp trời kia ở công trường Lam Sơn cho dân chúng Sài Gòn nghe một số những bản nhạc được chương trình gọi là Nhạc trẻ Đó là những bài dân Giao Chỉ rất thích nghe như là When the saints go marching in, Black is black, I left my heart in SanFrancisco, v.v..

Muốn biết rõ thế nào là con nhà lành con nhà rách, xin tìm đọc:

Lành Rách

của THANH THƯƠNG HOÀNG

- Một cuốn truyện dăm lượt trần tất cả những như nhóp bản thiêu đang đực ruộng xã hội chúng ta.
- Một cuốn truyện với sự diễn tả táo bạo đã làm cho các nhà «đạo đức cổ truyền» nổi giận.

Đã phát hành trên toàn quốc

TIN...TỨC

HOÀNGNHAM Thâu lượm

Dân biểu thần đồng Thế Linh mở cuộc họp báo về giáo dục

ĐỀ NGHỊ MỞ 4 LỚP HỌC ĐẶC BIỆT THẦN ĐỒNG, TẬT NGUYÊN, HUNG HÂN, BÀN BỘN

Cụ Lương đã nộp đơn xin cho gần 100 em vào học.

LỘN MỀ

CẢNH CÁO RAP REX

Tớ có một tin buồn căn cảnh cáo ban giám đốc rạp Rex: Từ rất lâu nay, mấy em bán vé của rạp Rex có thói quen... quên thổi lại tiền lẻ cho người mua vé. Vé 95 thì, đưa 100, còn dư 5 thì các em lơ luôn, 3 cái vé 115 thì, đưa 4 bộp các em chỉ thổi lại 4 chịch; Các em nuốt chừng 15 thì. Khán giả, có người tưởng đó là tiền thuế tế thần, người thì không tính nhảm kỹ nên chảnh để ý, kể thì nhún vai coi như... cho ăn mày. Nhưng mà thế là không được. Ai lại móc túi trắng trơn như vậy, cũng đừng dờ dại khách không đòi. Các em bán vé có bồn phạt thổi lại đủ số. Với cái trò ăn cắp vặt đó, tính đồ đồng, mỗi ngày các em cũng kiếm sớ sớ được một vài chục ngàn. Tốp đi là vừa nghe các em. Đừng để CO nó "chịch" thì... trước đầu, mà sau... cóc sướng đầu.

NHÀ HÁT TÂY. Tuần qua, trong phạm vi nhà hát tây đã diễn ra một việc lạ lắm. Đó là việc DB Thế Linh họp báo tuyên bố lem nhem về vụ tú tài I và quảng cáo môn "dự án cách mạng giáo dục" của ông. Đại khái là ông chèn nền giáo dục hiện thời của Anamta lạc hậu (kể ra cũng đúng) và ông muốn cải tổ toàn diện.

Nhưng đặc biệt là 4 cái lớp... đặc biệt mà ông đề nghị: 1) Dây toàn thần đồng. 2) Dây toàn trẻ tật nguyên. 3) Dây toàn trẻ đàn độn. 4) Dây toàn trẻ hung hân. Được yêu cầu định nghĩa 4 loại trẻ trên, ông Linh cắt nghĩa: Thần đồng là những trẻ chưa học đã biết, chưa biết viết đã làm thơ, và nhất là biết làm cả... luật cho dân xài chơi. Tật nguyên nghĩa là những trẻ không may trời sinh ra nửa người nửa ngợm nửa đời ười, hoặc vôphước lớn lên mắc phải bệnh nan y như là... thối mồm, rụt lưỡi, gân cổ bị giắt

v.v... Các trẻ không theo kịp đà tiến hóa, cóc biết lòn chòn, cóc biết xoay sở kiếm chác, ông "Cả Chi" muốn thì không gặt, ông không muốn thì lại gặt... thì được liệt vào hạng đàn độn. Hung hân nghĩa là các trẻ có họ gần với bọn du đảng, động một tí thì đòi đấm đá, và lũ trẻ con thích xài súng.

Nguồn tin đáng tin cậy cho biết ý kiến trên của "thần đồng Linh" đã được ít ra là một phụ huynh học sinh tán thưởng kịch liệt. Và ông này đã nộp đơn dành gần 100 chỗ cho các con em của ông vào 3 lớp: thần đồng, tật nguyên, và hung hân. Vụ phụ huynh học sinh do là cụ... N.B. Lương.

H.V sẽ cạo lông DB «Hồ Phi Lạc»?

SÈ GHỀNH.— Tin đáng tin cậy cho biết TT Thiệu đã chính thức yêu cầu HV có thái độ với DB «Hồ Phi Lạc» tự «Hồ Phi Lạc» người từng đoạt huy chương... Rải Dừa đã tỏ ra là "đứa con có hiếu" mí Hồ chủ Tịch. Vẫn theo tin trên thì dường như sau khi nghe tin đó, «Hồ Phi Lạc» đã cười lên ha hả mà rằng «Sức mấy mà HV động tới lông chân tao. Tao cứ núp sau đít bố nuôi tao là mít tợ Xĩa gộc Miu. Tân Sặc, thì tụi bay chỉ có nước trơ mắt ếch ra mà nhìn, chứ làm gì nổi». Có thể lắm bằng có là «Hồ Phi Lạc» đã trốn sang Tây núp đống quần Miu Tân Sặc cả mấy tháng, mà khi ông về Hạ Viện có dám làm gì ông ta đâu.

Mặt khác, được biết sẽ có thằng teo voi hít bã mía nhầy nhồm lên bành «hồ phit» để lấy diêm với xĩa.

Bố cáo việc riêng

Mới đây có 1 tờ tuần báo ra đời đã chẳng những ăn cắp "phooc muyen" của C.O mà còn ăn cắp cả tên tuổi của hầu hết anh em C.O (và vài đồng nghiệp) toàn "đánh lạn con đen" hầu kiếm chút chác. Do đó cần phải bố cáo cùng toàn thể ban đọc C.O: ban biên tập C.O gồm các cây viết Minh Võ tự Minh Xốp, Thương Sinh tự Duyên Sinh Từ Dũ, Dê Húc Cán tự Dê Nút Càng, Nã Cầu tự Cầm trồng Cầm Chó Ruồi Tái béo tự Ruồi đầu Đò v.v... chưa từng, không hề, và sẽ chẳng bao giờ lại đi hợp tác với bọn chó nhầy bàn đọc, chính khứa "gu goz" vớ mũi chưa sạch, chủ báo ma cạo, ký giả lộn xòng đó.

ý kiến chúng ông

DA BEO HAY DA... LỬA?

Từ cả tháng nay, thiên hạ cứ nhắc tới cái kế hoạch gọi là «Da Beo» một vài tên chó đẻ bán nước đã ca tụng «Da Beo» hết mình, những người QG chân chính thì chỉ cười cha bời mẹ. «Da Beo» YKCO sớ dĩ dèch thêm nói tới là vì CO đã biết rõ cha đẻ ra «Da Beo» là thằng nào rồi.

Nhưng vì có những thằng chó đẻ ngu ngốc toan vớ lấy «Da Beo» để chắm mút chúng vì quyền lợi riêng quên cả tổ tiên, mất gốc, và thích ngửi... cứt ngoài bang, nên YKCO đành phải tiết lộ tí ti ông cụ về cái tên mọi da đó Miu Tân Sặc, và cái kế hoạch «Da Beo» kia.

Miu Tân sặc là một tên khoa bảng tá khuynh, từng bị vợ, và can tội đồng lõa với một cặp vợ chồng mọi da đồ khác. Sau đó sặc phân phé, khiến cặp vợ chồng kia bị xử tử, còn y thì đầu hàng, rồi làm «a giảng» cho xĩa, giữ công việc móc nối những bọn gọi là «anh tể lịch duy gốt sớ». Y là bố đỡ đầu của «Hồ Phi Lạc». Nhiệm vụ hiệu thời của Miu Tân ở Anam ta là... quấy bôi bôi nhọ. Và kế hoạch «Da Beo» kia chính là một trong những hành động chọc thối của Sặc. Hóa cho nên nó dèch phải là da beo, da hồ gì cả, mà là da... lửa. Mấy thằng chó đẻ đừng vớ tưởng bở.

RUỒI ĐẦU ĐỒ

LTS: Trong chương trình dốt thoại «Người Dân Muốn Biết» Tổng Thống đã trả lời vụ Phan Nghị: «Còn trong vòng điều tra của nhà nước». Vì thế vững đất của Phan Nghị tạm thời được anh em Tòa soạn thay thế bằng những cây viết trào lộng không ngoài ý của tác giả «Xuân Tốc Đồ»... sẽ liên tục lột mặt nạ những thằng Xuân Tốc Đồ hôm nay được thời đã và đang múa may trên mảnh đất Miền Nam nơi quê hương yêu dấu và đầy tang tóc của chúng ta. Số này gã «Chợ Chọi» Cao Nguyên Lang kẻ đầu tiên được giao phó cứ rập theo «Chợ» của Phan Nghị mà «Chọi» tiếp...

VÀNG I NÓI ĐẾN XUÂN TỐC ĐỒ LÀ PHẢI NÓI ĐẾN CHỊ PHÓ ĐOAN TIẾT HẠNH KHẢ PHONG MÀ GÀ MÍ LỊ CÁI HỘI TÝP PHƠ NƠ DO CHỊ NHẬP NHỒM SÁNG LẬP!...

Nghĩ đến cái thuở vàng son... mây mưa, anh Bộ Xuân Tốc Đồ Lơ Si Gò Nho lấy làm bùi ngùi thương tiếc. Cái quang cảnh tung bùng của buổi lễ gắp huy chương «Văn Nghệ Tương Cai Lương» cho mấy em đào Cai lương... Bàn tay nam ngôn của anh Bộ mân mê trên những bộ ngực nóng nịnh vun lên như... sản sàng như chờ đợi... — Chờ đợi kí gì?— Điều đó anh Bộ thừa hiểu nếu cũng có đứa khốn lịn nào phá thói, đừng có những vụ «cái tổ» dùng có những vụ thay thế toàn bộ triều đình văn võ bá quan. Nghĩa là, nếu anh Bộ còn ngồi ký ở cái Bộ Khai Trí Tiến Đức này, thì tương lai còn rất nhiều hứa hẹn... Sẽ có rất nhiều em «Văn Nghệ tương Cai Lương», nếu cần, là anh Bộ nâng đỡ tụt sụy. Cuộc đời ái tình và sự nghiệp của các em, chắc chắn sẽ phom phom đi lên, như cầu thang máy dần dần... cái gương «nhà sấm», có gương gấn tứ bề,

có mấy lạnh tối tân, có đầy đủ tiện nghi hiện hách. Bàn tay nam ngôn của anh Bộ sẽ vất vả hơn. Không phải chỉ đơn thuần «sào khàn» như khi anh Bộ gấn củi mà day lên ngực các em. Anh Bộ sẽ... mệt rất nhiều. Nhưng khoái tí ra rích!

Ồi! Cái cơ hội «ngàn năm mây bay» ấy anh chỉ nhen nhúm trong tưởng tượng, chưa kịp đến với anh Bộ chưa kịp đến với bất cứ em "minh tinh mã n... tuồng cải lương" nào, trong số những em được anh Bộ đặt tay lên cái khoảng da thịt mừm mừm nhất trong buổi lễ gắp huy chương. Đùng một cái Đấng lãnh tụ không để bọn nhỏ múa may quay cuồng trên quê hương tang tóc-tuyên bố xá tội, cái ghế của anh Bộ cũng nhào theo.

Cuộc đời Xuân Tốc Đồ lại trở về với Xuân Tốc Đồ. Run Rẻ trở về với Run Rẻ.

Lơ Si Gò Nho buồn lắm! Đợi khi Lơ Si Gò Nho cũng muốn noi gương đáng lãnh tụ anh mình, sau mỗi lần «nhiếp chính» bị đòi «đẩy» về «điền viên vui thú vợ» thì «ngươi» lại dung dăng gãi háng mần thơ... chờ thời. Thơ của «ngươi» đã có đứa trai chiêu hoa bung vào Văn Học Sử. Lơ Si Gò Nho lại dèch biết mần thơ, dù chỉ là thơ «Con Cóc Cộ» để một ngày đẹp trời nào đó, Xuân Tốc Đồ Lơ Si Gò Nho bỗng trở thành tài hào Lơ Si Gò Nho có bằng vàng ba đả trong Văn Học Sử. Đáng tiếc! Ồi! Thật là đáng tiếc!

Vào đúng cái giây phút «cảm khái» nhất của cuộc đời, Xuân Tốc Đồ Lơ Si Gò Nho bỗng nhớ đến Chị Phó Đoan Mào Gà...

Vàng, đã nói đến chị Phó Đoan Mào Gà, tức nhiên là phải nói đến Hội «Týp Phơ Nơ» do chị nhập nhòm sáng lập.

Mẹ kiếp! Hội «Týp Phơ Nơ» mà thành hình thì thằng Nghị Ô Tô Bương sẽ bỏ bỏ mí chị ngay. chị sẽ nằm chắc Bộ phụ nữ Bao nhiêu nữ cử tri của nước Miền Nam Tự Do này sẽ là Hội viên của chị hết. Chị sẽ «cho ra» ngay một «chị thị» nghiêm khắc, cầm gậy không cho Hội viên nào được bỏ phiếu cho thằng Nghị Ô Tô Bương. Do đó, cái tương lai của Nghị Ô Tô Bương, sau «khóa» dở dang này, về vườn, là suốt đời nó lại phải bám lấy cái «vô lăng» xe hơi mà sống.

Có lần thằng Ô Tô Bương đã tìm đến tư thất chị Phó Đoan Mào Gà. Thời bấy giờ, chị Phó Đoan Mào Gà còn ngồi chung với thằng Ô Tô Bương trong Hội Đồng Vi Thiêng, bây giờ thì chị đã bắt được cái «ghế» bất khả, lương cao bổng hậu, địa vị hiển hách rồi.

Cái manh tâm của thằng Ô Tô Bương là ga găm chị chung lưng đấu cật cho ra lò Đàng «Áng Ti Me đồng lõa», giữa cái thời phong hành «Áng Ti Me đồng lõa». Còn đương thịnh hành, và ăn khách.

Thấy cái bản mặt thằng này bản quá mà lại đòi Áng Ti Me đồng lõa thì chó nó cũng không ngửi được. Chị Mào Gà dèch chịu chung lưng đấu cật. Thế là nó thù chị. Mấy lần nó toan tính «hạ» chị. Phen này, Hội «Týp Phơ Nơ» Ra lò, là thằng Nghị Ô Tô Bương sẽ hết đường mọc mũi sùi tằm!..

xXx

Đã lâu lắm, Lơ Si Gò Nho mới có dịp rành rang một mình thả xe dài dài ngắm cảnh du dương của thành phố về đêm. Những cặp đèn nôi nà những cặp... dít núng nính, những bộ ngực nhể nhại của lũ «cháu gái» là lướt trên những chiếc Honda dame-xinh xắn

Đến trước một ngã tư đèn đỏ. Lơ Si Gò Nho cho xe ngừng lại. Vừa lúc, một chiếc xích lô đạp chờ một em bé trở tới, đổ khít khít ngay bên hông xe của Lơ si Gò Nho. Em bé nông cừ ngồn ngồn. Lơ si Gò Nho thò đầu ra cửa xe khẽ nháy em một phát. Em bé mỉm cười nhìn Lơ si Gò Nho, ra cái điều, rất lấy làm một sự cảm động.

Tự nhiên Lơ si Gò Nho bỗng thấy yêu đời. Mẹ kiếp! Cái thời kỳ còn làm Bộ quyền cao chức trọng, mỗi lần Lơ si Gò Nho đi đâu, thì linh kinh, nào vệ sĩ, nào xe an ninh hộ tống—cứ ào ào. Ông Bộ lại phải làm bộ mặt đạo mạo. Chứ sức mây mà tự do được như thế này? Thế mới biết làm quan cũng có cái sướng mà làm dân có xẻ bốn bánh, có tiền cúng sường! Có khổ chẳng chỉ những thằng đầu ngu khu đen!

Nếu không vì chút tình nghĩa với chị Phó Đoan Mào Gà, chắc chắn Lơ si Gò Nho sẽ «gõ» em nhỏ này lên xe đi dạo vài vòng xa lộ.

Lơ si Gò Nho nhớ đồng hồ—đã gần, 9 giờ: Trận mưa rào rích từ chiều bây giờ mới tạnh, làm cho thành phố vắng đi một chút.

Chiếc Mazda sơn màu trắng sữa quẹo vào con đường nhỏ, nằm giữa hai đại lộ thuộc trung tâm thành phố.

(CÒN NỮA)

cụ phó Th. tương chả nên kỳ thi Bức thom trường công với trường tư

— Bộ Giáo Dục so sánh số thi đậu Tú Tài giữa trường công và trường tư với mục đích gì?

SAIGON. — Xét chung, so với năm trước, kỳ thi Tú Tài phần nhất năm nay rất hơi nhiều. Vì thế, dư luận mới lùa tiếng than phiền. Và đề nghị, đề cử vớt những kẻ xấu số, nhà nước nên tổ chức một khóa thi vớt lại, hoặc vớt thêm mấy điểm nữa.

Vừa mới nhậm chức, chân ướt chân ráo, chưa biết đầu vào với đâu, Cụ Phó Thủ Tướng kiêm Tổng Trưởng giáo dục đã hứa rằng sẽ đề nghị vớt điểm cho oan tiện, hơn là tổ chức thêm một khóa thi nữa, phiền phức lắm. Cụ đứng đầu ngành giáo dục, mà cụ hứa rằng «sẽ đề nghị vớt điểm», thì kẻ như chắc ăn rồi. Nhiều cô cậu thì rất mừng hết lớn. Tuy tạm ngồi trong những lớp học lại, mà lòng khắp khởi sẽ được lên đệ nhất, như ơn mưa móc của cụ. Nhưng lời hứa của cụ đã bị gió bay đi. Tuy các nhật báo có đăng đầy đủ, nhưng nhật báo chỉ đọc một bản, rồi gói đồ, hay làm việc khác, ai còn đọc lại!

Mới đây, cụ đã tuyên bố với Quốc dân đồng bào rằng: đề bảo vệ giá trị của bằng cấp không thể có chuyện vớt thêm điểm, cũng không thể thi lại được. Thế là mấy chục ngàn đứa vỡ mộng. Đều như thất vọng mui tình đầu. Giá khi vừa nhậm chức, cụ tuyên bố huých tẹt như vậy thì đảng hoàng biết mấy, lại khỏi mang tiếng là hứa hão, hồ đồ.

Nhưng thôi, cứ tạm cho câu chuyện lời hứa nó qua đi. Người ta thất hứa nhiều, chứ đâu phải một mình cụ, mà quan tâm.

Cái buồn nhất, là trong bài tuyên bố dài thòng của cụ về kỳ thi tú tài một, cụ đã nêu rõ trung tâm thi dành cho thí sinh trường công đậu bao nhiêu trường tư đậu bao nhiêu, thí sinh tư do và quân nhân đậu bao nhiêu. Cụ còn nêu rõ tỷ số thi đậu của các trường công ở Saigon Gia Định, với các trường tư cũng ở Saigon GD.

Cụ nêu ra như vậy, để có ý nói rằng học sinh trường công đã đậu khá cao, sáu bảy mươi phần trăm, còn học sinh trường tư rất nhiều, là tại đó, chứ không phải tại bài thi khó, hay chấm quá gắt. Như vậy không xứng đáng để vớt điểm, cũng không xứng đáng để Bộ giáo dục ban cho một kỳ «tân khoa».

Cụ thâm lâm, và ai cũng rõ thâm ý của cụ. Nhưng tại sao cụ lại làm như vậy?

Có ích lợi gì chăng?

Sau đây Con Ong xin thưa chuyện với Cụ về mấy điểm, đề thực hiện việc đối thoại giữa báo chí và chánh quyền đúng như sự mong mỏi của ông Tân Tổng Trưởng Thông Tin.

1. Trước hết, Con Ong đồng ý với ông «Tú Nộp tài» của nhật báo Tiếng Vang, là tại sao Bộ giáo dục không cho thí sinh công tư thi chung, mà bị bắt thi riêng từng trung tâm khác biệt. Nơi thi khác biệt, thì sự coi thi, và chấm thi có «khác biệt» không? Nếu có thì thí sinh Trường Công đậu nhiều hơn trường tư là lẽ đương nhiên!

2. Theo sự than phiền của

một số đồng giáo sư và học sinh bậc giả của Con Ong, thì có trường tư thi đậu với tỷ số «không đến nổi nào», nhưng khi chính thức công bố trước dư luận, Cụ Phó đã giáng tỉ số xuống thấp hơn tỷ số chánh thức, khiến cho «nạn nhân» bị đau hơn họa! Việc này có thật không?

và nếu có thật, thì được làm với mục đích gì? Đề mặt sát trường tư, đề nâng cao uy tín của trường công. Và như thế là nâng cao uy tín của Bộ giáo Dục?

3—Đã nêu tỷ số thi đậu giữa trường công với trường tư, sao cụ Phó không nêu hết trên toàn quốc, mà chỉ so sánh trong phạm vi Saigon Gia Định? Người ta đồn rằng có những trường công ở tỉnh, tỷ số thi đậu Tú Tài chưa tới mười phần trăm. Điều đó có đúng không?

4. Nếu có chuyện thí sinh trường công thi đậu nhiều hơn trường tư, thì cũng không phải là chuyện lạ.

Trường công với sĩ số mỗi lớp là năm sáu chục người. Trong khi trường tư từ 80 đến 100, có khi còn hơn nữa, những trường tư đầu nhiều bằng hay hơn trường công, sĩ số cũng ít hơn trường công. Nhưng học phí quá đắt, không phải con nhà nào cũng kham nổi. Những trường «đại chúng» có thể theo như vậy được không?

Giáo sư trường công trong hạn tuổi đồng viên, đi huấn luyện quân sự 9 tuần, rồi được tiếp tục nhiệm vụ cũ. Còn giáo sư trường tư ra đi là đi luôn. Năm lần bảy lượt hứa là cho biệt phái như giáo sư trường công, nhưng đến nay hỏi đã có ai được phúc lớn như vậy chưa?

Ngoài ra học sinh trường công được chọn lựa ngay từ khi thi tuyển vào đệ thất, một cuộc chọn lựa vô cùng chặt vật. Nếu không phải là chỗ quyền thế, thì phải khá lắm mới lọt được. Trong khi học sinh trường tư hăm bà làng, dù thứ đủ trình độ. Đâu có được tuyển chọn cẩn thận, về sức học đồng đều như học sinh trường công.

Bị tước buộc trong hoàn cảnh hăm hiu hơn trường công, học sinh trường tư có thi đậu hơn học sinh trường công, cũng là lẽ thường. Có tội tình chi mà mặt sát, đề thầy trò trường tư phải tủi thân!

5. Trong một quốc gia dân chủ cao độ như nước ta, đáng lẽ nhà nước có bổn phận phải lo đủ trường công cho tất cả mọi học sinh. Chỉ có con nhà giàu, không thêm học trường công, mới học các trường tư quý phái. Đảng này nhà nước không lo hết nhiệm vụ.

không có đủ trường, nên hai phần ba tổng số học sinh mới phải theo học trường tư. Vậy thì, đúng lẽ nhà nước nên cấm ơn giới trường tư, cấm ơn phụ huynh học sinh trường tư, đã gánh đỡ nhà nước một phần gánh nặng, mà nhà nước không thể gánh hết. Đảng này, nhà nước đã chẳng thông cảm, mà còn định nhận xuống bùn đen!

Xin Cụ phó đừng giận. Cụ

thứ đề một phút mà nghĩ xem Con Ong nói có phải chăng? Nếu sai chỗ nào, sẽ rất hân hạnh nếu được Cụ dạy bảo. Ở nước ta này, đã có quá nhiều chuyện chia rẽ.

Từ thợ trồng rừng tranh chấp với thầy chữa răng, rồi đến y tá tranh chấp với y sĩ, Đông y tranh chấp với Tây Y trừ được viên tranh chấp với chủ điền v.v... Chẳng lẽ bây giờ nhà nước lại định gây thêm phong trào tư thực tranh chấp với trường công? Người xưa thường nói học sinh trường công vừa ngoan vừa giỏi học sinh trường tư vừa ngu vừa dốt. Nếu quả có thật như vậy, thì thiết tưởng cụ Phó nên giúp cho học sinh trường tư cũng vừa ngoan vừa giỏi như học sinh trường công, hơn là miệt thị giới tư thực bằng những con số tỷ lệ thi đậu.

HOAN HỒ ĐỐI THOẠI

Trong cuộc tiếp tân tại nhà hàng Continental chiều 17-9, ông Tổng Trưởng Thơ Lãn, xếp lớn của ngành Thông Tin đã tuyên bố sẽ cố tạo một sự hợp tác giữa báo chí và chánh quyền trên căn bản đối thoại giữa «hai phe».

Đó là chủ trương tốt.

Nếu làm đúng được như vậy, lại càng tốt. Có thể nói từ Thời Tây Đến giờ, suốt trên một trăm năm lịch sử báo chí Việt ngữ, báo chí và chánh quyền thường coi nhau như kẻ thù. Chánh quyền đối với báo chí bằng «cây gậy và củ cà rốt» Thăng nào khó báo thì rình cho ăn gây. Thăng nào ngoan ngoãn thì cho ăn cà rốt. Rút cục, không có báo bạn với chánh quyền mà chỉ có hai hạng báo. Một hạng thù chánh quyền vì hay bị ăn gây, thì chỉ nhờ sự hở của chánh quyền mà đánh, không đánh được thì xô ngăm, nó xa nói

gần. Hạng thứ hai là «nô báo», làm tay sai cho chánh quyền. Bây giờ ông Tổng thợ lãn định tạo một sự hợp tác bằng hữu giữa chánh quyền và báo chí. Tức là cố gắng mở một kỷ nguyên mới trong mối liên lạc giữa báo chí và chánh quyền. Báo chí đại diện cho độc giả, là nhân dân:

Đề cụ thể hóa việc đối thoại tốt đẹp đó, cơ quan thông tấn nhà nước VTX đã phối hợp với Tivi tổ chức chương trình hàng tuần gọi là «người dân muốn biết», để báo chí đối thoại với chánh quyền. Đó là một việc hay, miễn là phải giữ mãi được «phẩm chất» của chương trình.

Ông Tổng Thơ Lãn cố lên! Nếu ông gây được một phong trào đối thoại thật sự và liên tục giữa nhà nước với nhà báo, thì nhất ông rồi đấy.

Chỉ sợ rằng muốn đối thoại có hiệu quả, thì phải gạt bỏ tự ái. Mà tự ái của quý vị làm lớn to bỏ mẹ!

«Ngồi rừ gãi háng dái lẩn tẩn» (thơ TRẦN VĂN HƯƠNG)

VĂN HÓA GỐC CÂY

Quốc Vụ Khanh đặc trách văn hóa vừa mới phát động một «tuần lễ văn hóa», với nhiều màn trình diễn văn hóa đủ các bộ môn.

Trước hết, Gãi sĩ xin trân trọng rào trước rằng kẻ hèn này vẫn một mực kính trọng cụ Mai thọ Truyền, Quốc vụ Khanh đặc trách văn hóa. Kẻ hèn này là một tên ngu si dốt nát khi buồn ngồi gãi háng suy nghĩ sự đời, gặp nghĩ gì hay hay, thì kể cho thàng cháu chép lại, đem bán cho ông Minh Võ, nên chẳng có hiềm khích với ai. Nhất là với những người làm văn hóa, thì rất mực kính phục. Cụ Mai lại là người có tuổi, và được kể như người bạn của cụ Trần văn Hương còn sót lại trong Chánh phủ này, nên càng cần kính nể cụ. Nhưng không phải vì thế mà không thể lên tiếng về tuần lễ văn hóa cụ đang làm.

Trước hết, Gãi Sĩ không đồng ý việc tổ chức một «tuần lễ văn hóa». Văn hóa không thể đồng nghĩa với dịch tả, hay việc đi lại ngoài đường phố, mà tổ chức một «tuần lễ văn hóa», như người ta vẫn tổ chức «tuần lễ vệ sinh», «tuần lễ lưu thông», v.v... để hô hào dân chúng chăm chỉ đi chích ngừa, và đi lại cho đúng luật.

Văn hóa là cái gì trường cửu, được thể hiện qua tư tưởng, và tác phẩm, là một nỗ lực liên tục lâu dài, chứ không hề hợt qua mấy buổi trình diễn như chiếu phim, hát bội, diễn tuồng, hay tiếp tân ở Continental! Người làm văn hóa không phải chỉ làm trong một tuần. Cũng không phải văn hóa chỉ bùng lên trong một tuần, rồi lại chìm vào quên lãng! Văn hóa cần có chiều sâu, chứ không phải chỉ có bề mặt, được cõ đỡ như một chiến dịch.

Điều thứ hai, Gãi Sĩ không đồng ý việc in các bích chương cổ động cho tuần lễ văn hóa» dán đầy gốc cây ở lề đường Đô Thành. Đó là những bích chương in «ốp xet» khá công phu, mỗi tấm bích chương có thể tồn tại mấy chục đồng, và tổng số tiền in có khi tới mấy trăm ngàn, hay bạc triệu. Không phải có những tấm bích chương dán gốc cây như vậy người nước ta mới biết là nước ta có văn

hóa. Trong những tấm bích chương dán gốc cây cổ động cho tuần lễ văn hóa rách tả tơi vì những trận mưa nhiệt đới, hoặc những trận mưa chó dái, người ta thấy thật tội nghiệp cho văn hóa. Nếu nhà nước thực tâm muốn phát triển văn hóa, tại sao không dùng số tiền in bích chương, in một cuốn sách thật giá trị bán rẻ cho dân chúng?

Văn hóa một nước hiện diện ở trong các gia đình, ở trường học, ở các cơ sở tôn giáo, ở các thư viện, và viện bảo tàng, chứ không hiện diện ở gốc cây.

Điều thứ ba gãi sĩ không đồng ý, là cái bố cáo sau đây, được rao trên các hệ thống truyền thanh truyền hình, và trả tiền đăng trên các báo:

VIỆT NAM CỘNG HÒA
PHỦ QUỐC VỤ KHANH ĐẶC
TRÁCH VĂN HÓA,
số: 1.339/QVK/VH/VP

THÔNG CÁO

Ban Tổ Chức «Tuần Lễ Văn Hóa» trân trọng cáo lỗi cùng quý quan khách về một vài việc đáng tiếc đã xảy ra đêm 21-9-69, ở buổi trình diễn kịch nghệ làm mất trật tự và sai phép lịch sự.

Để giữ cho các buổi dạ hội kế tiếp được trang nghiêm và đầy đủ điều kiện an ninh, hai Tiểu Ban-Trật Tự và Tiếp Tân đã được chỉ thị:

- 1) Không nhận vào cửa những trẻ em, đầu là đi theo Ông Bà, Cha Mẹ...
- 2) Không tiếp những người dùng thiệp mời chẳng phải của mình.

Thiệp mời hoàn toàn khác biệt với vé mua ở rạp mà bất luận ai cũng sử dụng được hưởng chi còn phải ngừa trường hợp kẻ bất hảo thừa cơ làm điều nguy hại chung.

SAIGON, ngày 22 tháng 9 năm 1969
Cái thông cáo trên, đã nói đầy đủ cái trình độ văn hóa bốn ngàn năm của nước ta.

Cả kê dê ngỗng

MIỀN NAM CẦN PHẢI CÓ NỤ CƯỜI

Khi đọc phần mở đầu cho tập «Chuyện cảm đàn bà», tôi đã đồng ý với Đặng Trần Huân. Miền Bắc, từ lâu đã thiếu vắng nụ cười. Miền Nam chúng ta, nụ cười cần phải được phổ biến, để tất cả mọi nơi, tất cả mọi giới, khi gặp nhau, chỉ cần vài ba câu chuyện, đã có thể cùng nhau cười thật hả hê, thoải mái, dù cho ngày mai, những người đang cười đó gặp nhiều đau thương, bất trắc của cuộc đời.

Tôi cũng đã từng viết nhiều chuyện cười cho một tờ báo nhà binh. Đặng Trần Huân thì chọc cười thiên hạ trên hai tờ báo Chiến Sĩ Công Hòa và Khởi Hành. Đặng Trần Huân còn «liều» hơn tôi, ký tên dưới những tác phẩm đầy chất nham nhữ, có mãnh lực làm cho đàn bà, con gái đọc lên phải đỏ mặt làm những thằng đàn ông đã lâu không nhìn thấy bóng dáng đàn bà, khi đọc những chuyện đó, phải lăn mình nằm sấp.

Bây giờ, Huân còn bạo phổi hơn, góp tất cả những chuyện đó, mang in thành tập «chuyện cảm đàn bà».

Huân dặn tôi phải có vài gờng giới thiệu trên báo, nhất là báo Con Ong. Vì Con Ong là một tờ báo mà độc giả của nó thích những cái gì trào phúng, hài hước, không cần phải cao siêu, thâm trầm làm gì cho một óc, Chuyện càng lem nhem, lại càng được anh em chú ý. Vì tất cả độc giả của Con Ong đã mệt mỏi vì cuộc đời rồi. Chỉ cần có một nụ cười. Thì tôi đang làm việc ấy cho Đặng Trần Huân đây.

Chuyện cảm đàn bà, cái tên nghe thật là hấp dẫn. Ở cái Xứ Giao Chỉ này, có rất nhiều cái lạ. Cái gì càng cấm thì người ta càng tò mò muốn biết. Ngày xưa, Trang Quỳnh đã làm một cuộc triển lãm cụ Hồ, ở một gò nổi giữa sông, muốn tới coi thật khó khăn, mà lại còn phải trả tiền. Bên cạnh «cụ Hồ» của Trang Quỳnh còn treo trên ten tấm bảng «ĐM đưa nào nói lại đưa nào». Ấy cũng chỉ vì bí mật cấm không đưa nào được nói lại với đưa nào mà ăn khách, mà kiếm được chút tiền xài chơi, không phải khó nhọc gì, vì chỉ phải đưa «cụ Hồ» ra, cho thiên hạ coi chơi.

Có một thời kỳ, tôi làm việc ở một nơi, tài liệu đầy những sách báo miền Bắc. Tôi đọc rất nhiều sách báo đó, nhưng có một điều rất lạ, trong tất cả những sách, những báo, không có một tờ nào có mục trào phúng, hoạt kê hay chuyện cười. Kể cả những sách báo văn nghệ. Tôi nghĩ rằng, nụ cười ngoài miền Bắc, chắc hiếm lắm. Người nào cũng biểu diễn một khuôn mặt khổ đăm đăm, muốn cười một phút, chắc phải ngó chung quanh xem có ai biết không, rồi mới nhẹ nhàng ra mà cười một cách thật lặng lẽ. Không dám có một cái cười ồn ào. Cười như thế thì có khác gì khóc một cách thâm trầm. Mà đau đớn thay, nơi đó lại là quê hương của những Trang Quỳnh Hồ Xuân Hương Tú Xuất, Ba Giai... Tôi chắc rằng những tên người đó, miền Bắc hiện nay, không còn người nào nhắc đến.

Còn sách báo miền Nam, ở tờ báo nào, cũng có mục chuyện cười. Từ một tờ nhật báo lá cải, đến một tờ báo văn học nghệ thuật thuộc cỡ nặng. Ở nơi đây, hình như tất cả mọi người như cố đi lùng kiếm cái cười. Mà ở cái xã hội Giao Chỉ hôm nay, ai mà không cười được, chắc người đó sẽ chết. Dù sắp chết cũng phải cười. Con người sinh ra đã

cất tiếng khóc thì lúc chết, trên miệng phải thoảng một nụ cười. Trước khi con người sắp đi sang một thế giới khác, giá mà đừng tụng kinh Bát Nhã, đừng cầu nguyện, mà mang «chuyện cảm đàn bà» của Đặng Trần Huân đọc vào tai người sắp chết, tôi chắc rằng người chết sẽ chết thoải mái và sung sướng hơn.

Ít khi nào tôi dùng mực này để bóc thorn một người hay một cuốn sách nào. Bây giờ, tôi phá lệ, muốn cổ động cho «Chuyện Cảm Đàn Bà» của Đặng Trần Huân. Vì tôi thấy Huân là một con người can đảm. Dám mang cái tên mình ra, ký vào cuốn sách mà các nhà đạo đức giả phải bịt mũi, các ông đòi cải cách xã hội và chấn hưng luân lý phải đòi hỏi một cuộc phản thư. Tôi thì không thể có can đảm ấy. Nhưng đã có người đi trước, biết đâu tôi cũng sẽ in một tập truyện cười và ký tên tôi, với cái hãnh diện là đã mang tới cho cái xã hội này những nụ cười.

Đã có một dạo, Đặng Trần Huân bị một vài tờ báo ở đây xúm vào công kích, vì một chuyện cười có tính cách vô luân. Tôi không hiểu những nhà đạo đức giả đã đặt một chuyện cười ở một vị trí nào? Tôi thì coi chuyện cười như một thứ vô thưởng, vô phạt. Chỉ cần để ý tới mục đích của nó, là có thể làm cho người ta cười được hay không. Mà khổ thay, câu chuyện không mang một tí tí tục tĩu, thì rất khó có thể làm cho người đọc cười. Độc giả của Giao Chỉ vốn rất khó cù lét hơn độc giả báo Tây, báo Mỹ.

Khi còn làm đầu bếp cho một tờ báo nhà binh, tôi cũng phải viết truyện cười. Đã một lần, tôi bị các ông lớn gọi lên mắng mỏ, trách tôi đã viết những chuyện cười quá tục. Ông lớn đã viện cớ rằng, tờ báo mà ông mang về nhà, không phải chỉ có một mình ông đọc. Mà còn vợ ông, còn con ông. Tôi cãi lại rằng, tôi chỉ viết cho độc giả của tôi, là lính. Muốn cho lính cười phải viết tục. Những ngày cảm trại dài lê thê, nếu không có những chuyện cười để mà cùng cười vang lên với nhau, thì cuộc đời kể như hạ màn mất rồi. Các ông lớn vẫn giữ vững lập trường, và tôi mất việc. Nên bây giờ, thấy Đặng Trần Huân thành đồng nghiệp của tôi, mà cũng bị chửi, bị chụp mũ là vô thần, là Cộng Sản, tôi khoái lắm. Dầu sao trên một con đường, đi hai người, có bạn đồng hành vẫn khoái hơn là đi một mình bao nhiêu mũi dùi đều chĩa cả về mình. Tôi nói với Đặng Trần Huân:

—Lần sau, có in thêm cuốn thứ hai, cho tôi góp với I...

Huân bằng lòng ngay:

—Tôi cũng mong được có người hợp tác. Hai đứa chúng mình sẽ thành lập một công ty, bán những cái cười. Bán thật rẻ để mọi người cùng cười với mình.

Tôi đã ngồi nói chuyện với Đặng Trần Huân rất lâu. Tôi trách Huân không khai thác những nụ cười Giao Chỉ, những nụ cười trong chiến tranh, những nụ cười trong trại lính. Chỉ cần một vài ba buổi tối, ngồi nhậu ba xi để với anh em, trong những ngày cảm trại là đã có thể sưu tầm được rất nhiều chuyện cười. Mà tiếng nước Giao Chỉ có những cách nói lối, nói lái, một thứ đã làm ông Thông diễn đầu, sao chúng ta không khai thác để có thể làm những chuyện cười đặc biệt Giao Chỉ. Tây mà đọc câu «thấy đá đừng leo, thấy bèo đừng đá», thì đến bố Tây cũng không hiểu. Và các anh nước cờ Hoa, chắc cũng chỉ biểu diễn một bộ mặt ngày ngó, ngỗng ỉ, khi đàn Giao Chỉ chúng ta đặt tên

cho anh ta, hai chữ Paul Lành. Hồ Xuân Hương đã tận dụng lối nói lái mà tới bảy giờ, chúng ta vẫn còn thấy khoái bài thơ chùa Trấn Quốc. «Hỏi thăm sư cụ dạo nơi neo...? Chày kinh, tiêu đề xuống không đấm. Tráng hạt, vài lần đếm lại đeo.» Rồi Tú mờ của thời tiền chiến, cũng dùng lối đó để chọc cô Ngọc Hồ. «Hồ từ gác nổi con rồng lộn. Ngọc vết thương tình kẻ cổ đeo».

Cụ Đặng Trần Huân ơi, viết về «chuyện cảm đàn bà» của cụ dài như thế này, là đã hết lòng với cụ rồi đấy nhé. Từ ngày cụ xuất bản cuốn đó, mỗi lần gặp tôi, cụ đều nhắc đến món nợ. Thì đây, món nợ đã được trang trải rồi đây. Tôi hết nợ cụ rồi. Trái lại, bây giờ, cụ lại nợ tôi.

Hôm nào tới thăm cụ, mà không có cái gì để uống, tôi lại đề «chuyện cảm đàn bà» của cụ ra chửi mấy hồi.

Chiều hôm nay, tôi buồn quá mà lại phải viết về chuyện cười «chuyện cảm đàn bà» của Đặng Trần Huân. Vừa mới cãi nhau với vợ... Vợ bỏ đi về nhà bố mẹ. Đưa con nhỏ, vắng mẹ, khóc quá là khóc, đổ làm sao cũng không nín. Có lẽ hàng xóm cũng khổ sở vì tiếng khóc của đứa nhỏ, nên vài ba người đã chạy sang hỏi thăm:

— Ông dỗ cho cháu nín đi chứ, để cháu nó khóc, sốt ruột quá!..

Tôi biểu diễn một bộ mặt khổ sở:

— Thì tôi dỗ nó quí mà nó vẫn khóc. Các ông bà thử «cổ vảo» cho tôi một phát coi.

Bà hàng xóm «ra cái điều» ngay:

— Thì ông ca lên, hát lên cho cháu nó ngủ là nó hết khóc.

Thế rồi các ông, các bà hàng xóm đi về. Tôi bèn thực hành ngay lời khuyên của các đấng cổ vảo vĩ đại. Tôi ca, tôi hát ru con tôi. Tiếng hát của tôi, hay có lẽ còn hơn tiếng hát Trương Chi, đưa từ ngoài sông vào tới lầu Tây nàng con gái Mỵ Nương. Tôi hát có được một bài rưỡi, thì đám cổ vảo hàng xóm của tôi lại chạy qua, năn nỉ:

— Thôi, tôi lạy ông, chúng tôi lạy ông, xin ông đừng hát nữa... Ông cứ để đứa nhỏ nó khóc, có lẽ còn dễ chịu và đỡ khổ cho lỗ tai chúng tôi hơn.

Chuyện này có lẽ chẳng cần phải cảm đàn bà.

NHÂN TIN;

ANH PHẠM VĂN HOÀNG. Bài đối thoại với L.S Trần Ngọc Liễng, anh gửi Trần Thanh đưa tôi, có lẽ đã cũ. Ngày hôm nay, 21-9-69, ông Liễng đã tuyên bố khác rồi vì nhiều đảng viên của ông ta bị Cóm vờ, hiện đang nằm ấp. Nếu tôi không lầm, thì Thăng Hè bên Hòa Bình, đã đăng bài của anh, nên tôi xin lỗi không đăng lại được. Xin anh và Trần Tấn hieu dùm và mong ở anh những vấn đề khác, hợp với tình thế, và hợp với tôn chỉ của Con Ong báo. Nhất là đừng gửi cho nhiều báo. Rất cảm ơn.

VIỆN GIÁM SÁT THỨC HAY NGỦ ?

Tiểu Sùng viết thay Cửu Sùng

CHIẾU CỐ

Trong số trước Con Ong đã đặt vấn đề về cái công ty Saigon Điện lực. Chẳng những đèn đóm nước ta nó chấp chớn như « ma chơi » mà cái việc lập công ty này nó cũng chấp chớn như ma chơi. Chính phủ bỏ ra gần một tỷ mua xí nghiệp, để cho một số ông lớn chia nhau đứng tên, mỗi ông làm sở hữu chủ mấy ngàn cổ phần, cứ y như là ông cha để lại ! Xung là công ty nặc danh giống một Công Ty hoàn toàn của tư nhân. Sao lại có một sự « sang đoạt » ngon lành như vậy ?

Nghe nói viện Giám Sát đã chiếu cố đến vụ này rồi. Nếu quả thật như vậy thì khá lắm. Nhược bằng viện Giám Sát không thêm chiếu cố, thì nên đổi tên thành « Viện giám... Ngủ » cho hợp thời hợp cảnh.

Nghe nói ông Tổng Giám Đốc Saigon Điện lực vừa đi Tây có việc gì đó. Không hiểu ông có tới thăm các người quen ở Ngân hàng Tây, và ngân hàng Thụy Sĩ không ?

LÀM GƯƠNG

Khi Nội các cũ thành lập các ủy Ban Bài trừ tham nhũng từ Trung Ương đến địa phương, lúc bấy giờ, Con Ong đã lên tiếng rằng làm như vậy thì Thủ Tướng Trần Văn Hương sẽ không thể kiểm được đầu tham

những mà đập. Vì có bao nhiêu cái đầu tham nhũng, đều đã vào các Ủy Ban Bài trừ tham nhũng, trở thành những « anh hùng diệt tham nhũng », quả nhiên, các Ủy Ban Bài Trừ Tham nhũng đã không đem lại một kết quả đáng kể nào cả, chỉ thấy thình thoàng viện Giám Sát lại phải đề nghị bãi chức một ông trong ủy ban Bài Trừ Tham nhũng, vì tội... tham nhũng!

Trước tình cảnh đó, ngay sau khi nhậm chức, Tân Thủ tướng đã ra lệnh bãi bỏ các Ủy Ban Bài Trừ tham nhũng của hành pháp, để công việc diệt tham nhũng cho Viện Giám sát, đúng theo sự quy định của hiến pháp. Đó là một quyết định hợp lý và hợp thời.

Nhưng bên lập pháp, Hạ Viện vẫn còn duy trì Ủy Ban Bài Trừ tham Nhũng. Mới đây, một ông dân biểu có chân trong Ủy Ban này đã đề nghị giải tán Ủy Ban, vì ông quả quyết rằng trong Ủy Ban có người tham nhũng

Chống tham nhũng là điều hay, nhưng chống tham nhũng để ra, hoặc dung dưỡng tham nhũng, là điều dở.

Lập pháp không theo gương hành pháp, còn đợi chờ gì nữa?

BÍ ẨN

Vụ chiếc tàu chở gạo bị đắm vẫn còn nhiều « bí mật »

Theo những người hiểu chuyện cho biết, thì chiếc tàu chở gạo đã hoàn tất mọi việc vào ngày 2-7 đáng lẽ phải cấp tốc chở gạo ra miền Trung. Nhưng vì có sự tranh chấp hay tranh quyền lợi gì đó giữa Tổng cục Tiếp Tế, và Nha Thủy vận Bộ công Chánh, nên tàu ra khỏi khu vực an ninh Saigon đậu ngoài khu vực nhà Bè. Nơi đây thiếu an ninh. Tàu bị mìn chìm và tin tức cho biết tàu bị V.C phá hoại. Khiến Chánh phủ thiệt 140 triệu tiền gạo, còn dân miền Trung thì đói.

Sau đó, Tổng Cục Tiếp Tế đã cho đầu thầu khàn hạn, Dĩ nhiên, Ba Tàu đã trúng thầu và hình như nghiệp vụ này đã mang lại cho nhà thầu trên 30 triệu tiền lời. Thói thường, các thương gia làm ăn lớn bao giờ cũng biết điều. Và không bao giờ đớp hết cả số lời.

Cho nên họ cũng chẳng cần khai với số thuế là đã lời được một số tiền lớn như thế. Nếu « khéo léo » một chút, họ chỉ cần một số thuế « tượng trưng » là đủ. Đầu có phải công tư chức có lương nhất định mà bị khấu trừ lương đồng !

Hai cái hôn, ba cái xuân của nhóm 'Đít Dọt Tệ'

LÔNG TONG

Lẽ ra khi Con Ong «chửi» cá nhân nào là sẽ gọi đích danh hẳn ra mà «chửi», chẳng có sợ gì sất. Nhưng đây không phải cá nhân, mà là một nhóm có dăm ba tên, đầu óc tối tăm chập hẹp, mà lại dám khoác bừa lên một cái danh nghĩa to lớn. Nếu mình phang cái « danh nghĩa » đó tức là mình mắc mưu : một là vô tình mình công nhận chúng là cái đó trong khi chúng chẳng xứng đáng một ly ông cụ nào, hai là thiên hạ có thể hiểu lầm mình chống đối một cái gì lớn lao cao cả.

Chi bằng đã có người gọi chúng là «Đại Dâm Tục Đại Dâm Tặc», tại sao ta không thể gọi chúng là Đít Dọt Tệ ? Mà bọn này đít dọt tệ thật, chưa ra đã thấy đít dọt, ra rồi càng đít dọt thêm. Nếu vạch tất cả những cái đít dọt ấy ra đây, e rằng cả tờ báo cũng không đủ, cho nên thôi, bữa nay hãy tạm «ra toa» 2 Cái Hôn, 3 Cái Xuân của nhóm «Đít Dọt Tệ» gọi là cảnh cáo lần thứ nhất.

HAI CÁI HÔN :

1) ẶN CẤP TÊN CỦA CÁC BẬC ĐÀN ANH ĐỀ BÀN BÁO :

Trước khi ra mắt, nhóm «Đít Dọt Tệ» mới tập tành vô nghề sợ không bán được báo nên phải khoe khoang cả lên là có sự cộng tác của các bậc đàn anh như Minh Võ, Thương Sinh, Tú Nốp, Thăng Hề, Dê Húc Càn, Thiên Cầu Vện (Thiên Hồ) v.v. thế đã là hèn rồi, nhưng chúng còn hôn nữa là dám xô xiên bút hiệu Thiên Hồ của cha Lâm thành Thiên Cầu Vện !

Với các ký giả đàn anh khác, nếu tụi lỏi có thích chơi trò đùa dai tí, có khi họ cũng chả thèm chấp, nhưng với một vị Linh Mục mà chúng vẫn thường tự nhận là con chiên thì không được, như thế là phạm thượng, là hôn, đáng nọc ra quất cho mấy roi vào cái đít dọt !

LỚP TOÁN LÝ HÓA

HUYỀNH-NGỌC-TIẾU

2-10-69 TỔNG KHAI GIẢNG CÁC LỚP

Thất - Lục - Ngũ - Tứ - Tam AB - Nhị AB Nhất AB. Sáng, Chiều, Tối

GHI TÊN TẠI :

5/6 Chi Lăng Gia định (cạnh trường Mỹ Thuật)
196, Trần quang Khải (Trường Tân Thạnh)
631, Trần quốc Toản (trường Quốc Toản)
268/1, Lý Thái Tổ (trước trại tạm trú Pétruský

2) ĐÁ NHẢY DÙ VÀO LÀNG BÁO CÒN NÓI

PHÉT: Cái cốt khí của nhóm Đít Dọt Tệ này thực ra chỉ là một bọn con rơi con rụng của Mũi Ló hoặc gianhân của Mũi Ló nay lại chuyên đi thâu đồ dơ của Mèo, tằm cho bọn Mèo, chớ gái cho Mèo. Nhờ đó mà mỗi tên có tí tiền cơm rồi gặp mùa sâu bọ leo lên làm người, tên nào tên này dùng tiền làm thang leo lên bàn đọc ngồi chồm chồm, rồi lại từ đó đem tất cả xú ối nhầy dù vô làng báo làm cho mọi người bịt mũi không kịp.

Đã thế không biết thân, còn dám mở miệng «góp những tiếng nói tự do cho một chế độ chưa đầy đủ các tự do đích thực». Ôi chao! nếu không có tự do thì làm gì có sâu bọ leo lên làm người, mà còn kêu với ca!

Rồi «Đít Dọt Tệ» lo xa chuyện bị đóng cửa hoặc rút giấy phép nên phải phân bua trước «xin một tờ giấy phép đầu phải để...» Nói thế mà không biết ngược mồm? Cả nước ai còn lạ gì trong khi bao nhiêu cây bút chuyên nghiệp nộp đơn hàng năm nay chẳng ai ngó tới! đặng này ông chủ trước khi về gái háng đã ký đại cho mấy tên gianhân một cái, chứ có khó để đếch gì đâu! làm bộ hoài

BA CÁI XUÂN

1) «Lời Đuôi Là Sâu Bọ» Ngay trong lời ra mắt, Đít Dọt Tệ đã tự giải thích: tiếng của «Đít Dọt Tệ» là tiếng của những kẻ muốn được đề cho thông thả làm người

Ơ hay, thế từ trước đến nay nhóm «Đít Dọt Tệ» không phải là người à? không là người thì là gì? Sâu bọ chứ gì nữa! chứ chả lẽ là «chấn bốn cho» ư?

2) TÍNH CHUYỆN GIA NHẬP NHÓM ĐỒ

THÙNG : Số đầu, người ta chờ đợi nhóm ĐÍT DỌT TỆ đưa thử những cây bút quan trọng nào cho biết, ai đề quan đi quần lai vẫn chỉ là cặp Kiều Nử ngoại tình với Trần Bồ Cu, và chế ăn vụng bột họ Hồ.

Trần Bồ Cu có liên hệ với tình Báo chiến lược của Hà Nội, họ Hồ «đào ngũ» cả năm đi ăn vụng bột ở Ba Lê, ấy thế mà rốt cuộc vẫn không sao vẫn tha hồ ăn tục nói phét. Cho nên cả nước đều biết họ có chân trong Sở Đồ thùng, chứ nếu phải người khác thì từ một gông ở Chí Huê hay Côn Đảo rồi còn đâu.

Người Việt mà đi làm sở đê thùng thì có hay hơn gì mà đem ra trưng bày? Bộ nhóm «Đít Dọt Tệ» đớp đồ của Mèo lâu nay chưa đủ no sao, nên giờ lại muốn nhào vô Đồ thùng kiếm chác?

3) CỐC HIỂU GÌ VỀ CHỦ TIỆM CON ONG :

Thoạt đầu, nhóm ĐÍT DỌT TỆ cứ tưởng chủ tiệm Minh Võ là dân Công Giáo Di Cư, nên quai miệng ra, chửi Xóm Mới, Hồ Nai. Đến lúc biết là bị hổ (vì gã Minh võ chẳng hề biết Xóm Mới Hồ Nai ở ngã 6), mới cónh ra cái tên khác và gọi là Minh Xốp. Xốp vốn là phân nghĩa của Đồ, mấy chú ĐÍT DỌT! đếch hiểu Võ là gì, nên tưởng là Đồ và xô xiên láo lếu thành ra Xốp. Lại càng hổ nữa là Xốp! Chửi mít còn cóc hiểu, thế mà cũng đòi viết với lách?

— Phóng sự **XUÂN TÓC ĐỎ** của **PHAN NGHỊ** không thể chấm dứt.

— Ở cái cõi đời này, những thằng **XUÂN TÓC ĐỎ** phải được vạch mặt chỉ tên

— Nói tiếp **PHAN NGHỊ** đang nằm ấp, **HOÀNG HẢI THỦY**, với tên ký **GÃ THÂM** sẽ nối tiếp và viết dài dài :

Xuân Tóc Đỏ

Phóng sự thời đại, có giá trị như một sự diễn nghĩa của lịch sử.

— Nếu **HOÀNG HẢI THỦY** lại phải đi... người nối tiếp sẽ là **THƯƠNG SINH, DƯƠNG HÙNG CƯỜNG** v.v.. Quý vị độc giả **CON ONG** sẽ có **XUÂN TÓC ĐỎ** đọc bền bền.

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

CHÓ GIÀ VÀ CHÓ CON

Thương Sinh vừa bỏ nghề viết Con Ong, bèn được hai con chó nhẩy vào căn. Một con chó già ví anh ta như hề «Phèn» và xuyên tạc anh ta «tự đánh bóng» mình để đến nỗi bị đào thải! Một con chó con bảo Thương Sinh là ruồi, ví anh ta như nàng Kiều và đã kích ông già vợ anh ta chỉ tại ông già vợ anh ta đã dám «chơi» ông Trần Văn Hương» vì vụ người cày có ruộng chỉ đó. Thực ra ông già vợ Thương Sinh không ưa những thằng kỳ thị Nam Bắc. Nên bị chúng xuyên tạc một cách hạ lưu.

Ruồi Tái Béo đem hai tờ báo dúm vào tay Thương Sinh:

— Đọc đi rồi trở lại với Con Ong.

Thương Sinh xoa tay:

— Tôi bỏ ngoài tai những chuyện đó. Tôi nhất định noi gương nhân nhục của Tạ Tôn.

Ruồi Tái

— Ông chịu để cả những thằng các ké nhờ dờm vào mặt ông à?

Thương Sinh gạt đầu.

— Tạ Tôn đã chịu vậy. Và lại, thuyết nhân quả của nhà Phật là thế, Tôi có bị chửi là chuyện thường.

Ruồi Tái Béo nghe vua sống sượng nói chuyện nhà Phật, bỗng mềm lòng. Định can lại con chó già sạp rưng hết răng và con chó con chưa mọc đủ răng. Nhưng nếu can chó lại hóa thành giống chó. Bèn thôi. Có lẽ, Ruồi Tái Béo sẽ can chủ của chó nếu như chủ chó không biết dạy chó, không biết dạy thứ chó già nghiện oát xà lai đang quân sự thánh sống cho ông ta.

TỔNG KẾT TÌNH HÌNH CHIẾN SỰ

Thiên tài Dương Văn Ba, người tự nhận « kiến thức của mình chỉ có thể » Khi bị đồng viên chê là ngu dốt vừa xuất bản một đại tuần báo. Chưa ra số một đã bị Thăng Hề ben báo Hòa Bình gọi là báo Đại Gian Tặc, báo ăn cắp vì đã nhập nhằng đánh lộn con đen, mượn tên của khối người, đọc tẹo đi để bị rình rập những người đó viết cho báo mình. Gián điệp báo Tiếng Vang cho biết người viết bài chửi ông Quốc phong ký tên Trùm Cóm Trúng phong là một ông phó (không phải phó Thương Dân đầu) bên báo Công Luận. Gián điệp này mang cả bản cái viết tay từ nhà chữ Đại Gian Tặc về. Cứ như S.G đến E Biên Phủ ấy.

Sau Hòa Bình, Tiếng Vang tới tấp phản pháo. Cá chốt Tú Đốp» bảo ông Dương Văn Bachi điem ông Quốc Phong cho Công Sản Nhưng ông Tú Nốp cóc sợ vì ông này đã tuyên bố công khai chống Công tử khuya. Ông Quốc Phong dọa sẽ đặt vấn đề với. Tổng Thống xem ông ta có xin một chân ở Phú để chọn phim cho Tổng Thống không.

Cha Thiên Hồ bị gọi là Thiên Cầu Vện tức là chó Vện thì viết bài coi ông Dương Văn Ba như loài chó sủa bậy. Cha hứa sẽ đập vỡ mõm chó Dương Văn Ba.

Chủ nhiệm Minh Võ cũng bị chó Dương Văn Baccán rách cái gấu quần đây tí phần. Nhờ vậy mà quần của Minh Võ sạch sẽ. Do đó, Con Ong thề theo lời yêu cầu của cây viết lớn Ngô Con Đười, chỉ đáp lễ ông Dương Văn Ba và tập đoàn kỳ thị của ông có một Kỳ Lục Xi. Bài này không phải lập trường của Con Ong mà chỉ là một sự trả đòn theo kiểu võ nghệ nhà Mộ Dung ở Cô Tô.

Ba nhật báo lớn đang tổng giề vào miệng tờ Đại Gian Tặc của thiên tài (miền Nam mình) Dương Văn Ba. Hề Con Ong thấy thiên tài Dương Văn Ba thua, sẽ giúp đỡ tận tình. Hôm nay chỉ xin làm phát 100 vuy đờ pờ rét) thôi.

In tại nhà in Dân Nguyễn 54 Võ Tánh Saigon
Quản Nhiệm : NGUYỄN-VĂN-MINH

TRƯỚC VÀ SAU CÁI CHẾT

CUA CỤ NGUYỄN THẾ TRUYỀN

Mấy năm gần đây, cụ Nguyễn Thế Truyền nghèo lắm. Có cái măng sét báo Thân Dân cho mượn đi mượn lại, vẫn cứ sập sùi và ngòm củ tỏi. Cụ Truyền nghèo đến nỗi không có tiền mua rượu uống. Người ta bảo cụ chết vì thiếu rượu. Giá còn tiền mua rượu uống, cụ còn sống lâu để mãi mãi là lão thành cách mạng!

Trong khi cụ Nguyễn Thế Truyền sống khổ sở như thế, «toàn dân» không xúc động tí nào cả. «Em út» mà đại diện là Hồ Hữu Tường sống phây phây ở Paris, lương tháng 100 ngàn. Ruồi Tái Béo nghĩ, lúc ấy, Hồ Hữu Tường quên bỏ nó cả «đàn anh» Nguyễn Thế Truyền.

Thế nhưng, ngày cụ Truyền «về quê» Hồ Hữu Tường đã đăng «cáo phó» khắp các báo, nhân danh «em út» của cụ Nguyễn Thế Truyền mà ba hoa xích thố, ra cái điều tiếc nhớ ngàn thu.

Thối nhất và bi đỗi nhất vẫn là những tấm «băng dờ rôn» treo ở các đầu đường. Với những câu văn hiểu hi ngô nghê,

«Toàn dân xúc động cái chết của cụ Nguyễn Thế Truyền». Hay «Nguyễn Thế Truyền là nhà lão thành cách mạng».

Một người còn sống thì bị bỏ rơi đến chết vì khát rượu. Nay vừa nhắm mắt đã có bày kên kên châu chực rĩa xác chết. Thối đi, những đũa âm mưu buôn bán xác chết của công dân Nguyễn Thế Truyền.

CHIẾN DỊCH CHỐNG XÙ PHẠM KIM NGỌC

Xù Phạm Kim Ngọc vừa về ngồi ở Bộ Kinh Tế chưa nòng dít đã được «chuyên viên kinh tế» lão luyện của nhật báo Công Luận dạy bảo thật kỹ lưỡng. Người ta không nghĩ rằng nghệ sĩ Tôn Thất Đính thiếu thông cảm mà chỉ trách nhẹ nghệ sĩ Đính đã để cho đi những bài báo đầy ác ý.

Bọn CO dốt nát không bằng lòng cái lối mị dân và ba tầu của quan kinh tế Ngô. Bằng chứng là Con Ong đã ủng hộ lập trường tây chạy bán ruộng trâu của nhật báo Hòa Bình. Con Ong không mua bánh trung thu và cũng chẳng mua bánh trung thu biếu bạn bè, bà con thân thuộc. Quả ra mắt của quan kinh tế Ngọc không hấp dẫn tí nào, họa chăng là hấp dẫn Tân Tân, Đông Hưng viên!

Nhưng Con Ong, dù nổi tiếng hỗn láo, vẫn đợi ông Phạm Kim Ngọc, làm việc. Đến một thời gian nào đó, ông Ngọc chứng tỏ sự «dốt» của ông về nghề «kinh bang tế thế», Con Ong sẽ thọi ông tàn nhẫn như đã thọi Âu ngọc Hành.

Bây giờ còn quá sớm để «lay bả» ông Ngọc, phải không «đưa «hàn kinh tế» của báo Công Luận? Vì uy tín của mình, Con Ong yêu cầu nghị sĩ Tôn Thất Đính đừng để người ta qua mặt bằng những bài báo công kích nhạ nước một cách hần học nữa. Người ta đọc Công Luận không phải để đọc Công Luận. Mà để đo lường sự nghiệp chính trị của ông Tôn thất Đính. Nói cho đúng, người ta đọc Công Luận vì ông Đính đã từng là người hùng 1963. Và chỉ có thế thôi.

MAFIA GIAO CHỈ XUNG HÙNG

Mafia Giao Chỉ thường xung hùng ở các Bộ mỗi khi có một sự thay đổi Tổng trưởng của nội các. Tỉ dụ; Mafia đã xung hùng khi nội các Trần Văn Hương tiếp thu «sự nghiệp» rách rưới của nội các Nguyễn Văn Lộc Tỉ dụ Mafia đang xung hùng ở các Bộ của nội các Trần Thiện Khiêm.

Mafia «chơi» cả Tổng trưởng Thứ trưởng. Muốn biết Mafia ra đôn thế nào, hãy hỏi Thứ trưởng Lê Trọng Quát. Từ tế thì Mafia đim xe cộ. Không từ tế, Mafia sẽ viết các bài xuyên tạc và nhờ báo đăng để dọa... tình thần.

RUỒI TÁI BÉO cầm tròng

Tổng trưởng Y tế Trần Minh Tùng, con gà nòi của trường quân y, đã bị Mafia ra tay. Mafia đi phao âm lên rằng ông Trần Minh Tùng... kỳ thị Nam Bắc, vừa về đã thay đổi lung tung.

Một Tổng trưởng, muốn làm việc đặc lực và hữu hiệu, nhất định phải có «é kíp» của mình. Gì chứ bí thư chánh văn phòng, đồng lý và các đầu não các Nha, sở, phải dùng người thân tín. Như thế để tránh ông nói gà bà nói vịt «Giờ đề kíp» mà. Tại sao lại quá ầu trĩ khi coi như vậy là kỳ thị?

Nhưng Mafia đã chơi vậy, đã vận dụng mọi cách để làm chùn tay cái cách nội bộ của các ông Tổng trưởng mới.

Bao giờ các Bộ mới hết Mafia? Bởi vì, chỉ hết Mafia, ng ười thiện chí mới phục vụ dân chúng được bằng hết khả năng của mình.

Ruồi Tái Béo khuyên các ông Tân Tổng trưởng hãy bình tĩnh. Muốn đối phó với Mafia, trước hết, phải có một ông tùy viên báo chí cho bành. Ông tùy viên báo chí lại đừng có «ăn cánh» với báo nào và lúc nào cũng «có mặt» vui vẻ. Thế là hết bị Mafia nhờ báo chí chơi mình chỉ vì không thông cảm.

KHI THƯƠNG SINH BỎ THỂ GIỚI NGƯỜI LỚN

Anh ta có vẻ thoải mái lắm. Ngày bốn buổi đưa 2 đứa con đi học ở hai trường Tối về dạy dỗ con cái để sau này khỏi ngu dốt, không biết làm nghề gì phải làm nghề viết báo. Và nhờ thánh cho ăn lộc bị nhiều đồng nghiệp ghét bỏ, coi như xuân tóc đỏ gặp hên.

Thương Sinh nhất quyết bám lấy tuần báo Tuổi Ngọc. Bạn đọc Con Ong nên thương hai Thương Sinh, mỗi tuần nhớ mua một tờ Tuổi Ngọc. Mua về xé đi cũng được Số 12 Tuổi Ngọc xuất hiện ở kíp Dzũng Đakao, Chương Com, Bồn Lửa, Hưng Mập. É kíp này sẽ gặp những Tư giải phóng, Năm xà lòn, Sáu A K trong một bối cảnh ngập lửa đạn và thù hận của người lớn. Trẻ con có biết hận thù không, xin bạn đọc nhớ theo dõi từ số 11 phát hành ngày mai, Tuổi Ngọc khởi đăng truyện dài MẶT TRỜI NHỎ.

Cũng ở số 11, thêm truyện tranh và khởi đăng một LOÀI CHIM BÉ NHỎ truyện dài của Đinh Tiến Luyện Tuổi Ngọc số 11, trình bày đẹp nhất trong số các tuần báo đang xuất bản tại Saigon. Bạn đọc Con Ong phải mua cho bằng được Tuổi Ngọc số 11.

Ngoài ra Thương Sinh còn chủ trương nhà xuất bản Tuổi Ngọc. Trung tuần tháng 10, hai cuốn đầu tiên của Tuổi Ngọc là.

THẮNG VŨ (in lần thứ năm) Duyên Anh.

CHUYẾN TÀU TRÊN SÔNG HỒNG Mai Thảo sẽ bày bán khắp nơi. Sau đó sẽ đến:

CẦU MƠ

Duyên Anh

TUỔI MƯỜI BA

Duyên Anh

Xin bạn đọc CON ONG hãy ủng hộ và khích lệ

công việc nhỏ mọn, khiêm tốn của Tuổi Ngọc. Con Ong đập phá. Tuổi Ngọc xây dựng.

CHIA VUI

Được hồng niếp của Anh Chị Đinh Phụng bảo tin lễ vu qui cho trường nữ:

ĐINH PHỤNG MINH HIỀN

đẹp duyên cùng

NGUYỄN TRỌNG LƯƠNG

thứ nam của ô. Bà Nguyễn Văn Đại, thành thật chia vui cùng Anh Chị Đinh Phụng, và chúc đôi trẻ thương yêu nhau trọn đời.